

Arrest

nr. 154 635 van 15 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 In eigen naam en in zijn hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van zijn
 minderjarig kind X
 2. X
 In eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar
 minderjarige kinderen X, X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en in zijn hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X, en X, in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, die allen verklaren van Turkse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 maart 2015 tot intrekking van het recht op vestiging in hoofde van eerste verzoeker, van de beslissing van diezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van 30 maart 2015 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter), genomen ten aanzien van tweede verzoekster.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 juni 2015 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

- 1.1. Eerste verzoeker trad in 1995 in Turkije op religieuze wijze in het huwelijk met tweede verzoekster.
- 1.2. Eerste verzoeker diende op 10 juni 2003 bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging te Ankara een aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D) in het kader van de gezinshereniging met zijn echtgenote V. U., waarmee hij op 22 april 2003 in Turkije in het huwelijk was getreden.
- 1.3. Op 21 februari 2005 werd aan eerste verzoeker een visum afgeleverd op grond waarvan hij op 5 maart 2005 toekwam op Belgisch grondgebied.
- 1.4. Eerste verzoeker diende op 28 juni 2005 een aanvraag in tot vestiging met zijn toenmalige (Belgische) echtgenote V.U.
- 1.5. Op 15 juli 2005 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot voorlopig uitstel van de beslissing voor bijkomend onderzoek inzake de aanvraag tot vestiging van eerste verzoeker van 28 juni 2005.
- 1.6. Eerste verzoeker werd op 28 november 2005 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen geldig tot 27 november 2010. Deze werd op 27 oktober 2008 omgezet naar een C-kaart geldig tot 7 oktober 2013.
- 1.7. Bij vonnis van de Turkse rechter van 25 november 2008 werd de echtscheiding uitgesproken tussen eerste verzoeker en zijn echtgenote V. U.
- 1.8. Eerste verzoeker trad op 20 juli 2009 in het huwelijk met tweede verzoekster.
- 1.9. Tweede verzoekster diende samen met haar (toen) minderjarige kinderen A. D., A. M., A. H. en A. G. op 24 november 2010 een aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D) in het kader van de gezinshereniging met eerste verzoeker.
- 1.10. Op 12 mei 2011 werd aan tweede verzoekster en haar minderjarige kinderen een visum afgeleverd. Op 28 juli 2011 werden ze toegelaten tot een tijdelijk verblijf tot 11 juli 2012.
- 1.11. Op 7 juni 2012 werd het tijdelijk verblijf van tweede verzoekster en haar minderjarige kinderen verlengd tot 11 juli 2013.
- 1.12. Bij vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde van 27 december 2012 wordt het op 22 april 2003 afgesloten huwelijk tussen eerste verzoeker en V. U. nietig verklaard wegens schijnhuwelijk. Dit vonnis wordt door het Hof van Beroep te Gent bij arrest van 2 oktober 2014 in hoger beroep bevestigd.
- 1.13. Op 13 juni 2013 werd het tijdelijk verblijf van tweede verzoekster en haar minderjarige kinderen verlengd tot 12 juli 2014.
- 1.14. Op 15 mei 2014 werden tweede verzoekster en haar minderjarige kinderen in het bezit gesteld van een B-kaart.
- 1.15. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) nam op 30 maart 2015 een beslissing waarbij het recht op vestiging van eerste verzoeker werd ingetrokken, waarbij tevens een einde wordt gemaakt aan het verblijfsrecht van de minderjarige dochter A. B. Eerste verzoeker werd hiervan op 28 april 2015 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"A.(...), M.(...), geboren te (...) op (...) nationaliteit: Turkije

adres: (...)

en zijn minderjarig kind A.(...) B.(...) geboren op (...) te (...), nationaliteit: Turkije

Mevrouw, Mijnheer de burgemeester,

De betrokkene heeft een C kaart bekomen op basis van gezinshereniging in functie van zijn Belgische echtgenote V.(...), Û.(...) met wie hij huwde op 22.04.2003. Hij diende op 10.06.2003 een aanvraag in tot het

verkrijgen van een visum D op basis van het toenmalige artikel 40 van de wet van 15.12.1980. Dit werd hem toegestaan op 21.02.2005. Hij diende een aanvraag vestiging in in functie van zijn echtgenote op 28.06.2005. Op 28.11.05 verkreeg hij een identiteitskaart voor vreemdelingen die op 27.10.08 werd omgezet naar een C-kaart. Op 29.04.2012 werd hij vader van het in België geboren kind A(...), B(...). Het kind volgde bij inschrijving de gunstige administratieve situatie van haar vader en werd ingeschreven in het bevolkingsregister. Op 02.10.14 bevestigt het Hof van beroep te Gent (...) het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 27.12.2012 (...) en vernietigt aldus het huwelijk tussen de betrokkene en Mevr V(...) als zijnde een schijnhuwelijk. Het huwelijk werd dus strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde.

De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinsherenging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdane. Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit het bovengenoemd vonnis en arrest.

Als een gevolg van het rechtspincipe 'fraus omnia corrumpit' wordt zijn recht op vestiging in het Rijk ingetrokken evenals het verblijfsrecht van zijn dochter B(...), dat uit het zijne voortvloeit."

1.16. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 30 maart 2015 eveneens een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten aanzien van eerste verzoeker en de minderjarige dochter A.B. Eerste verzoeker werd hiervan op 28 april 2015 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer

naam: A.(...)

voornaam: M.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving / uiterlijk op 27 mei 2015.

Het minderjarige kind van de betrokkene A(...), B(...) °(...) op (...) nationaliteit Turkije volgt de administratieve situatie van haar vader.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

**2° de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)*

Het wettig verblijf van de betrokkene en zijn minderjarige dochter is verstreken. Als gevolg van de vernietiging van het huwelijk op basis waarvan de betrokkene zijn recht op vestiging in het Rijk verkreeg vervallen ook alle uit het huwelijk voortgevloeide rechten, zo ook het recht op gezinshereniging. Het verblijfsrecht van de betrokkene werd ingetrokken bij beslissing van Dienst vreemdelingenzaken van 30.03.2015.

**3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden; Bij arrest van het hof van beroep te Gent van (...) werd betrokkenes huwelijk met de Belgische onderdane V(...), Ü(...) vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk en dus als strijdig met de openbare orde bevonden.*

(...)"

1.17. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 30 maart 2015 eveneens een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter) ten aanzien van tweede verzoekster en de minderjarige kinderen A. M., A. H. en A. G. Tweede verzoekster werd hiervan op 28 april 2015 in kennis gesteld.

Dit vormt de derde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: A.(...)

Voorna(a)m(en): G.(...)

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

**de betrokkene of de persoon die vervoegd werd heeft valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf (artikel 11, §2, eerste lid, 4°).*

De betrokkene en haarkinderen M.(...), H.(...) en G.(...) hebben op basis van haar echtgenoot/hun vader A.(...), M.(...) verblijfsrecht van onbeperkte tijd gekregen in het Rijk. Op 12.05.2011 werd hun visumaanvraag van 24.11.10 voor het verkrijgen van een visum type D op basis van art 10 §1, al 1,4° van de wet van 15.12.1980 in functie van A.(...), M.(...) goedgekeurd omdat hij op dat moment gevestigd was in België. De betrokkene en haar kinderen verkregen op 28.07.2011 een verblijfsrecht voor beperkte duur en zijn sinds 15.05.14 toegelaten tot een verblijfsrecht van onbeperkte duur. Het recht op vestiging van A.(...), M.(...) werd ingetrokken bij beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken op 30.03.2015 omdat hij dit recht verkregen had door fraude. Immers had mijnheer zijn vestiging verkregen door zijn huwelijk op 22.04.2003 met de Belgische onderdane V.(...), O.(...). Dit huwelijk werd op 02.10.2014 vernietigd door het Hof van beroep te Gent (...) als zijnde een schijnhuwelijk. Gezien Dhr A.(...) zijn vestiging door fraude verkregen heeft en deze vestiging van doorslaggevend belang was voor het toekennen van initieel het tijdelijk en later het onbeperkt verblijfsrecht van de betrokkene en haar kinderen, dient hun verblijfsrecht te worden ingetrokken.

De drie minderjarige kinderen van de betrokkene: A.(...), M.(...) °(...) te (...); A.(...) H.(...) °(...) te (...) en A.(...) G.(...) °(...) te (...) allen onderdaan van Turkije volgen de administratieve situatie van hun moeder.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

1.18. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 30 maart 2015 eveneens een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter) ten aanzien van de meerderjarige dochter van verzoekers.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 – zie punt 1.16.) wegens het gebrek aan het rechtens vereiste belang in hoofde van eerste verzoeker. Volgens verweerder beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de tweede bestreden beslissing, die gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 2° en 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), niet over een discretionaire bevoegdheid zodat een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing eerste verzoeker geen enkel nut kan opleveren. De gemachtigde van de staatssecretaris zou immers niet anders kunnen dan aan eerste verzoeker op grond van identieke vaststellingen een nieuw bevel af te leveren.

2.2. Artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt onder meer het volgende:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1° 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)"

2.3. Verzoekers betwisten in hun middelen de pertinente vaststelling niet van de gemachtigde van de

staatssecretaris dat eerste verzoeker *“langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd”*, waardoor deze in beginsel inderdaad een bevel ‘moet’ afleveren aan eerste verzoeker.

2.4. De Raad wijst er echter op dat er in het tweede middel de schending wordt aangevoerd van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, *Jabari/ Turkije*, § 48; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 291). Bijgevolg kan eerste verzoeker wel degelijk belang hebben bij zijn beroep voor zover dit gericht is tegen het aan hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

De exceptie van niet ontvankelijkheid wegens het gebrek aan het rechtens vereiste belang is bijgevolg ongegrond en dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 11, §2, 42quater, §1, derde lid, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel en het materieel motiveringsbeginsel. Tevens wordt er gewag gemaakt van het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht.”* Verzoekers stellen in hun eerste middel als volgt:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bestreden beslissingen d.d. 09.05.2012 en d.d. 10.07.2012) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei

2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij diende bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening te houden met de duur van het verblijf van verzoekers, hun leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen hebben met hun land van oorsprong.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen onderzoek is gevoerd zoals gesteld in artikel 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980.

Artikel 74/13 Vw. stelt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering verwerende partij rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

In casu is dit eveneens niet gebeurd.

Eerste verzoeker werkte met een voltijdse arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur.

Hij heeft een huis en een auto.

Verzoekers bewijzen alzo dat zij niemand ten laste zullen zijn.

Zij zijn zeer geliefd door hun omgeving en hebben ze hier veel familie en kennissen.

Verzoekers beheersen de Nederlandse taal voldoende.

Verzoekers hebben zich ook alhier gevestigd met al zijn belangen.

Zij zijn nooit in aanraking gekomen met de politie en hebben nooit voor overlast gezorgd.

Al de kinderen lopen school.

De kinderen hadden geen enkele invloed op het doen en laten van hun vader.

Met al deze elementen heeft verwerende partij geen rekening gehouden in zijn beslissing.

Bij de procedure nietigverklaring van het huwelijk van eerste verzoeker zijn tweede verzoekster en de kinderen niet betrokken geweest en hebben zij zich niet kunnen verdedigen.

Bijgevolg is er een schending van de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel."

Aan hun verzoekschrift voegen verzoekers de volgende bijlagen toe: de geboorteakte van de dochter van eerste verzoeker en tweede verzoekster A. B., een kopie van hun huwelijksboekje, een evaluatie

van het schooljaar 2013 – 2014 van A. M., een inburgeringsattest van tweede verzoekster, een aantal certificaten van een opleiding Nederlands van A. M. en tweede verzoekster en een certificaat van een opleiding ICT van tweede verzoekster, een bewijs van deelname aan een cursus maatschappelijke oriëntatie van tweede verzoekster, het arbeidscontract van eerste verzoeker en een kredietopneming van verzoekers bij een bank voor de aankoop van een huis.

3.2. Het eerste middel is niet ontvankelijk voor zover verzoekers daarin de schending aanvoeren van artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht.”* Onder *“middel”* dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168 403). Verzoekers laten na om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet en de aangevoerde beginselen zou schenden.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124 464). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partijen immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133 900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon verzoekende partijen zich steunen op de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, uit de middelen blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissingen liggen kennen, doch betwisten dat deze motieven de bestreden beslissingen kunnen dragen. De verzoekende partijen voeren met andere woorden de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116 486).

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.5. Zowel bij het beoordelen van de motiveringsplicht als bij de beoordeling van het zorgvuldigheidsbeginsel, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. Met de eerste bestreden beslissing trekt de gemachtigde van de staatssecretaris het recht op vestiging van eerste verzoeker in op grond van het rechtsbeginsel *“fraus omnia corrumpit”* en dit omwille van de vernietiging door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde (nadien in beroep bevestigd door het Hof van Beroep te Gent) van het huwelijk op grond waarvan hij zijn verblijfsrecht in België verkreeg wegens schijnhuwelijk. Waar verzoekers stellen dat *“bij de procedurele vernietiging van het huwelijk van eerste verzoeker”* tweede verzoekster en de kinderen niet betrokken waren en zich niet hebben kunnen verdedigen, dient de Raad op te merken dat hij niet bevoegd is om zich uit te spreken over de procedure voor de burgerlijke rechtbanken die betrekking hebben op een schijnhuwelijk. Verzoekers moeten, indien zij van mening zijn dat de rechten van tweede verzoekster en de kinderen werden miskend, de rechtsmiddelen aanwenden die hen in dat kader worden geboden.

3.7. Verzoekers voeren aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de beslissing *“om een einde te stellen aan het verblijf”* rekening diende te houden met de duur van het verblijf, de leeftijd, gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België, en de bindingen met het land van oorsprong. Verzoekers verwijten de gemachtigde van de staatssecretaris geen onderzoek te hebben gevoerd zoals bedoeld in artikel 42quater, §1, derde lid van

de vreemdelingenwet. De Raad merkt echter op dat noch de eerste bestreden beslissing, die genomen werd met verwijzing naar het beginsel *“fraus omnia corrumpit”* noch de derde bestreden beslissing, die genomen werd op grond van artikel 11, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet, in verband kan worden gebracht met artikel 42quater, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, waardoor de schending van dit artikel niet dienstig kan worden aangevoerd. Bijkomend dient met betrekking tot de derde bestreden beslissing te worden aangestipt dat artikel 11, §2, vijfde lid van de vreemdelingenwet voorziet dat er met *“de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst”* rekening moet worden gehouden voor zover er een einde werd gesteld aan het verblijf op basis van artikel 11, §2, eerste lid, 1°, 2° of 3° van de vreemdelingenwet en dus niet wanneer artikel 11, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet werd toegepast, zoals *in casu* het geval is. Door te benadrukken dat de kinderen geen enkele invloed hadden op het doen en laten van hun vader tonen verzoekers niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door op grond van de vaststelling dat het recht op vestiging van de vader van verzoekers door fraude werd verkregen het verblijfsrecht van tweede verzoeksters en de kinderen diende te worden ingetrokken.

3.8. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

3.9. Verzoekers sommen in hun middel een aantal elementen op (eerste verzoeker beschikt over een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur en heeft een huis en een auto, verzoekers stellen niemand ten last te zullen zijn en beweren zeer geliefd te zijn door hun omgeving, verzoekers hebben veel familie en vrienden, zij kennen de Nederlandse taal, zij hebben al hun belangen hier, zijn nooit in aanraking gekomen met de politie en hebben nooit voor overlast gezorgd en hun kinderen gaan hier naar school) en menen dat er bij het nemen van de bevelen om het grondgebied te verlaten geen afweging werd gemaakt. De Raad wijst er echter op dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten wel degelijk een afweging heeft gemaakt, omdat er uitdrukkelijk op wordt gewezen dat *“(a)ls gevolg van de vernietiging van het huwelijk op basis waarvan de betrokkene zijn recht op vestiging in het Rijk verkreeg (...) ook alle uit het huwelijk voortgevloeide rechten (vervallen), zo ook het recht op gezinshereniging”*. Bijgevolg kunnen de belangen die tijdens de periode die volgt op het vernietigd huwelijk werden opgebouwd, zoals integratie en scholing, bezwaarlijk een argument vormen tegen de verwijderingsmaatregel. De verwijderingsmaatregelen betreffen trouwens het gezin als geheel, waardoor verzoeker meer concreet zou moeten aantonen op welke wijze het gezinsleven of de belangen van de kinderen door deze maatregelen geschaad zouden worden. Bovendien wordt in het bevel gewezen op het risico voor de openbare orde omdat *“betrokkenes huwelijk met de Belgische onderdane V(...), Û(...) vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk en dus als strijdig met de openbare orde bevonden”*. Aangezien de dossiers van de verschillende leden van het gezin gezamenlijk werden beoordeeld, werd er wel degelijk rekening gehouden met de gezinsbanden die tussen hen bestaan en er werd verzekerd dat deze gezinsleden niet van elkaar werden gescheiden. Er kan aldus niet worden vastgesteld dat, in tegenstelling tot wat verzoekers vrezen, de bestreden verwijderingsmaatregelen enige scheiding van de gezinsleden tot doel of gevolg heeft. Er blijkt verder niet dat verzoekers of hun kinderen gezondheidsproblemen hebben, zodat ook niet blijkt dat met enig gezondheidsprobleem in hunnen hoofde rekening diende te worden gehouden.

3.10. Er werd geen schending aangetoond van artikel 42quater, § 1, derde lid of artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er werd geen schending van de zorgvuldigheidsplicht of van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.11. In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van artikel 8 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekers zetten hun tweede middel als volgt uiteen:

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

De bestreden beslissing stelt dat verzoekers het land moeten worden uitgewezen, terwijl eerste verzoeker gedurende 10 jaar in België verblijft en zeer goed geïntegreerd is.

Verzoekers hebben een succesvolle integratieweg afgelegd, inburgeringscursussen gevolgd, zowel eerste verzoeker als tweede verzoekster waren werkzaam tot hun verblijf werd afgepakt. De kinderen lopen school.

Verzoekers zijn nooit ten laste geweest van de overheid.

De dochter D.(...) A.(...) heeft intussen een huwelijksprocedure opgestart met een Belg. Zij in het huis uit en woont ze samen met de heer D.(...) Y.(..., haar toekomstige echtgenoot.

Zij zijn een voorbeeld van integratie en participatie zonder enige last te bezorgen aan de samenleving.

In casu wordt artikel 8 EVRM geschonden omdat alle investeringen van het gezin ongedaan wordt gemaakt door een abrupte bevel om het grondgebied te verlaten. Het gezin is zeer bezorgd, ze zouden uit elkaar worden gescheiden.

Het gezin heeft geen toekomst in Turkije, het dorp vanwaar verzoekers afkomstig zijn is intussen volledig leeggelopen omdat bijna iedereen geëmigreerd is naar de steden.

Zij kunnen er niets gaan doen en hebben ze er geen huis meer.

De investeringen van verzoekers in België zijn belangrijker en groter dan hun band met Turkije.

Voor het aangekocht pand alwaar het gezin woonachtig is, werd een lening aangegaan bij de bank. D.i. een investering in de Belgische samenleving.

Bovendien heeft eerste verzoeker steeds voorbeeld gestaan voor de andere familieleden om correct zijn brood te verdienen en solidair te zijn. Zo steunde hij zijn neef C.(...) D.(...) om hogere studies van ingenieur af te werken, intussen is de neef afgestudeerd en hij is zelfs in 2012 deel kunnen uitmaken van de handelsmissie van toenmalige Kroonprins en huidige Koning Filip.

In casu is dus niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen

slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde

doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin verzoekers te repatriëren. Deze wil is niet verenigbaar met art. 8.2 E.V.R.M.

- R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998, 329;

Uit art. 8 E.V.R.M., welke bepaling van openbare orde is en rechtstreeks toepassing vindt in het intern Belgisch recht, volgt dat de overheid dient af te wegen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de weigering van de vestiging en de door die beslissing veroorzaakte ontwrichting van het gezin van verzoekers. Hieruit volgt, in acht genomen de motiveringsplicht die door art. 62 Vreemdelingenwet wordt opgelegd, dat uit de motieven zelf van de beslissing moet blijken of die afweging is geschied.

- R.v.St. nr. 27.810, 9 april 1987, Arr. R.v.St. 1987, z.p.; R.A.C.E. 1987, z.p.; , T.B.P. 1988 (verkort), 374;

- R.v.St. nr. 26.932, 25 september 1986, Pas. 1990, IV, 16; , T.B.P. 1987 (verkort), 638;

Bij het nemen van de bestreden beslissing werd geen afweging gemaakt tussen enerzijds de belangen van de overheid en de belangen van verzoekers anderzijds.

Het middel is gegrond."

3.12. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Bij het beoordelen van het zorgvuldigheidsbeginsel, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens

voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.13. Het geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.14. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt ingeroepen, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het Verdrag, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden akte. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Het begrip 'familie- en gezinsleven' zoals vervat in artikel 8 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht van de verdragsluitende staten dient te worden geïnterpreteerd. Om tot het bestaan van een familie- en gezinsleven te besluiten, dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en wordt vervolgens vereist dat deze familiale band voldoende 'hecht' is. *In casu* wordt niet betwist door verweerder dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

3.15. Om te bepalen of er een inmenging in het recht op gezinsleven heeft plaatsgevonden moet er gekeken worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, of dat het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan is er geen sprake van inmenging en moet er gekeken worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven (EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, *Ahmut v. the Netherlands*). *In casu* gaat het om de intrekking van een recht op verblijf, waardoor er aan artikel 8.2 van het EVRM dient te worden getoetst.

3.16. Het in artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en familie- en gezinsleven is niet absoluut. Artikel 8.2 van het EVRM voorziet dat de inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover bij de wet is voorzien, voor zover ze geïnspireerd is door een of meerdere van de vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de becommernis heeft gehad om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven. Het Hof heeft er reeds op gewezen dat artikel 8 van het EVRM positieve verplichtingen met zich kan meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijk respect voor het familie- en gezinsleven en dat de principes die op dergelijke verplichtingen van toepassing zijn, vergelijkbaar zijn met de principes die de negatieve verplichtingen regelen. In beide gevallen dient rekening te worden gehouden met het juiste evenwicht dat dient te worden bereikt tussen de concurrerende belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel. In beide gevallen beschikt de Staat over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, *Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland*, 31 januari 2006, § 39 ; EHRM, *Sen v. Nederland*, 21 december 2001, § 31 ; EHRM, *Ahmut v. Nederland*, 28 november 1996, § 63 ; EHRM, *Gül v. Zwitserland*, 19 februari 1996, § 38 ; EHRM, *Keegan v. Ierland*, 26 mei 1994, § 49).

Inzake immigratie heeft de rechtspraak van het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, *Mokrani v. Frankrijk*, 15 juli 2003, § 23 ; EHRM, *Beldjoudi v. Frankrijk*, 26 maart 1992, § 74 ; EHRM, *Moustaquim v. België*, 18 februari 1991, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de keuze, door de immigranten, van hun land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op het grondgebied van dit land toe te staan (EHRM, *Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland*, 31 januari 2006, § 39). Krachtens een gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de Staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België*, 12 oktober

2006, § 81 ; EHRM, *Moustaquim v. België*, 18 februari 1991, § 43 ; EHRM, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk*, 28 mei 1985, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Wat het proportionaliteitsprincipe betreft, met andere woorden de afweging van de respectieve belangen van het individu en de samenleving in haar geheel, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, *Gül v. Zwitserland*, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000).

3.17. Verzoekers tonen niet aan dat de bestreden maatregelen niet in de wet zouden zijn voorzien. Verder kan niet ernstig betwist worden dat deze één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreven. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid en de strijd tegen schijnhuwelijken zijn immers middelen ter vrijwaring van 's lands openbare orde (cf. RvS 3 februari 2004, nr. 127 708).

3.18. Ingevolge de nietigverklaring van het eerdere huwelijk met een Belgische onderdaan dat de echtgenoot/vader (thans eerste verzoeker) aanging – nietigverklaring die geldt *ex tunc* – dient dit huwelijk te worden geacht nooit te hebben bestaan. Bijgevolg dient het recht op vestiging van de echtgenoot/vader te worden geacht nooit te hebben bestaan vermits diens verblijfstoestand het gevolg is van een huwelijk dat nooit heeft plaatsgevonden (cf. RvS 5 juni 2002, nr. 107.363; RvS 5 juni 2002, nr. 107.369; RvS 7 december 2004, nr.138.115; RvS 30 mei 2006, nr. 159.294). Aldus vervalt ook de grond waarop het verblijfsrecht van tweede verzoekster en de minderjarige kinderen was gebaseerd (cf. RvS 28 november 1996, nr. 63 332). De door verzoekers aangevoerde schending van het privé- en gezinsleven dient dan ook in deze context te worden bekeken.

3.19. Verzoekers voeren aan dat eerste verzoeker al meer dan 10 jaar in België verblijft en zeer goed geïntegreerd is, zij allen een succesvol integratietraject hebben afgelegd, werkzaam waren en dat de kinderen hier naar school gingen, dat er door eerste verzoeker en tweede verzoekster een lening werd aangegaan voor hun huis, dat eerste verzoeker *“steeds voorbeeld (heeft) gestaan voor de andere familieleden om correct zijn brood te verdienen en solidair te zijn”* en dat zij nooit ten laste zijn geweest van de overheid en de samenleving. Aldus, zo menen verzoekers, wordt artikel 8 van het EVRM geschonden *“omdat alle investeringen van het gezin”* ongedaan worden gemaakt. De Raad wijst erop dat tweede verzoekster en de kinderen slechts in België konden verblijven ingevolge het bedrog dat door de echtgenoot/vader werd gepleegd, dat de nietigverklaring van het huwelijk van de echtgenoot/vader en een Belgische vrouw tot gevolg heeft dat ook de rechtsbasis van de hiervan afgeleide verblijfsrechten zijn komen te vervallen. De stelling dat verzoekers geen toekomst meer hebben in Turkije, zij er niks meer kunnen gaan doen en er geen huis meer hebben, zijn louter blote beweringen. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekers voor hun verblijf in België geruime tijd in Turkije hebben verbleven en dat hun dochter A. B. dermate jong is dat het zich makkelijk kan aanpassen aan een gewijzigde omgeving en deze vooral de nabijheid van de zorgende ouder(s) behoeft. Ook van de stelling dat de dochter A. D. zou gaan huwen, ligt geen bewijs voor. In de thans voorliggende omstandigheden kunnen verzoekers niet gevolgd worden waar zij stellen dat hun investeringen in België *“belangrijker en groter”* zijn dan hun band met Turkije en kan aldus geen schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld.

3.20. Met hun uiteenzetting slagen verzoekers er niet in de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissingen te weerleggen die gesteund is op de vaststelling dat het door eerste verzoeker eerder aangegane huwelijk met een Belgische onderdaan werd vernietigd omdat het een schijnhuwelijk betrof. Waar verzoekers stellen dat ze bezorgd zijn omdat *“ze uit elkaar worden gescheiden”*, wijst de Raad erop dat, zoals reeds werd aangegeven in punt 3.8, het gehele gezin België dient te verlaten zodat dit risico weinig realistisch overkomt.

3.21. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM. Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden, waardoor geen schending van de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk werd gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middelen die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN